

ЛИСИЧКА І ЖУРАВЕЛЬ

Жили собі лисичка та журавель. Одного разу вони в лісі зустрілися. Й такі стали приятелі!

Кличе лисичка журавля до себе в гості:

— Приходь, — каже, — журавлику, приходь, лебедику мій!
Я тебе пригощу.

Приходить журавель на ласкаві запросини. А лисичка наварила кашки з молочком, розмазала по тарілці та припрошує. Журавель до тарілки — стукав, стукав дзьобом, нічого вхопити не може.

А лисичка взялася їсти — раз та раз язичком, сама всю кашку вилизькала та й каже:

— Вибачай, журавлику: що мала, тим тебе й пригощала.
Більше немає нічого.

— Ну що ж, спасибі, — відповідає журавель. — Тепер, лисичко, ти до мене в гості приходь.

Ось уже лисичка йде до журавля. А той наварив такої смакоти: узяв і м'яся, й бурячка, й картопельки — усього, накришив дрібненько, склав у глечик із вузькою шийкою та й каже:

— Пригощайся, мила подружко, не соромся!

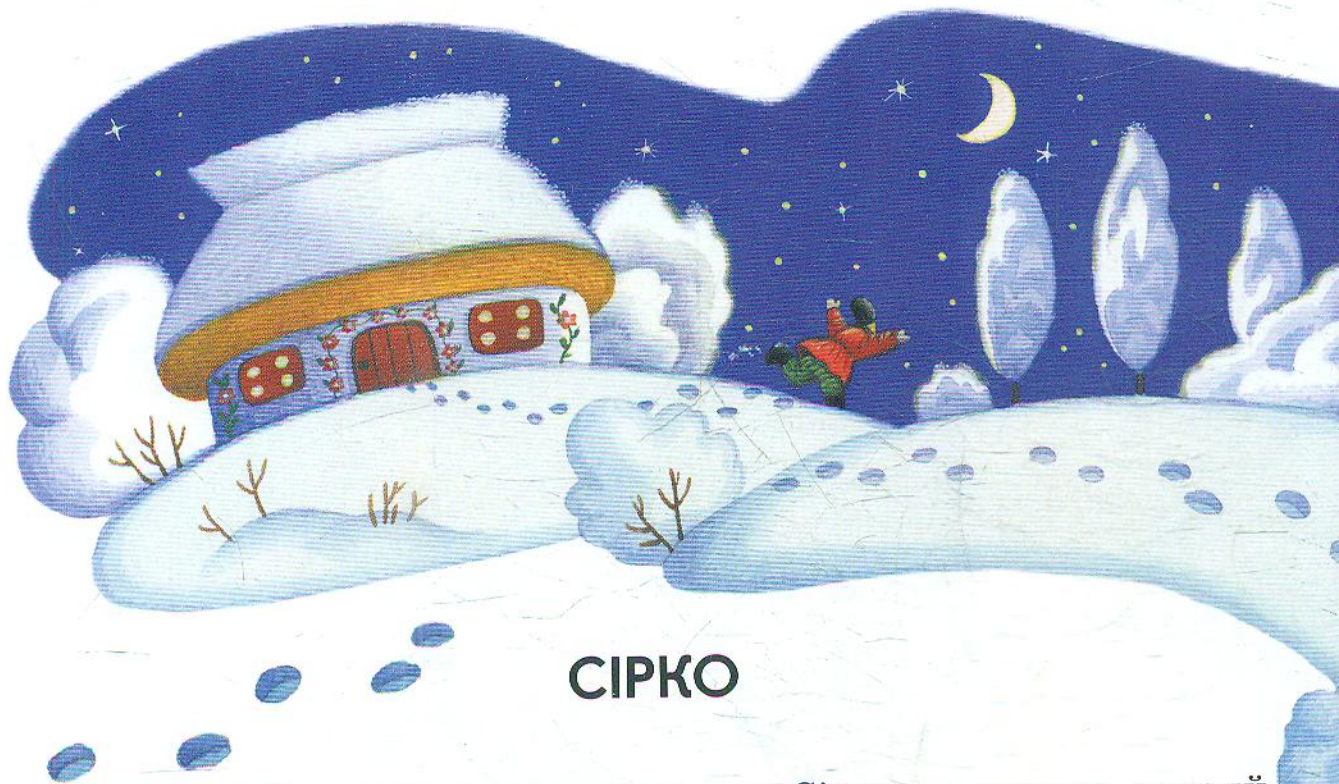
Лисичка до глечика — голова не влазить! А журавель не зволікає: все дзьобом до глечика. Потихеньку-помаленьку — та й з'їв усе, що наварив. А потім і мовить:

— Ти вже вибач, лисонько, що мав, тим пригощав, а більше й немає нічого.

Ох і розгнівалася лисичка! Так розсердилася, що й подякувати забула. Так-то їй журавликова гостина до смаку припала! Відтоді й не заводить лиска дружби з журавлями.

СІРКО

Був собі в одного чоловіка пес Сірко — тяжко старий. Бачить хазяїн, що пуття з нього не буде, та й погнав собаку з двору. Никає Сірко по полю. Підходить до нього вовк та й питається:

— Чого ти тут ходиш?

Сірко йому відповідає:

— Прогнав мене хазяїн, ось і тиняюся.

— Хочеш, — каже йому вовк, — я зроблю так, що хазяїн тебе знову до себе візьме?

— Зроби, голубчику, я вже чимось тобі віддячу.

— Як вийде твій хазяїн із жінкою на поле жати, покладе хазяйка дитину в тінь. Схоплю я дитину, а ти її в мене відбирай. Я ніби злякаюся та й пущу дитину.

Так і зробили. Вовк схопив дитину й несе полем. Сірко наздогнав вовка, відібрав дитину й віддав хазяїну. Дістав тоді хазяїн з торби хліба та шматок сала й каже:

— На, Сірко, їж — за те, що не дав вовкові дитину з'їсти!

Так і повернувся пес до хазяїв, а сам думає: «Треба буде вовкові віддячити за таку послугу».

Якось видавав хазяїн свою дочку заміж. Вийшов Сірко в поле, знайшов там вовка, повів у хату й посадив під столом. Бере Сірко зі столу те, що лежить краще, й подає вовкові. Нагодував, напоїв його так, що вовк не витерпів та й каже:

— Буду співати!

Та як завіє під столом!

Хто кинувся з хати, хто кинувся вовка бити. А Сірко ліг на вовка, ніби задушити хоче. Вивів його в поле й каже:

— Ти мені зробив послугу, і я тобі добром відплатив.

На тому й попрощалися.